Název předmětu: Vybraná ekonomická a finanční rizika

Téma 5: Kapitálová rizika

Zpracovatelé T5:

Ing. et Ing. Jana Boulaouad, Ph.D.

Ing. Vojtěch Müllner

Cíl: Cílem tématu je posluchače seznámit s řízením vybraných finančních a ekonomických rizik v podniku

Úkoly pro samostatnou práci:

Zodpovězte následující otázky

1. Jaké podoby kapitálu známe z pohledu různých ekonomických teorií?
2. Jaké jsou výrobní faktory podniku podle Wöheho teorie?
3. Co je zahrnuto pod hmotný investiční majetek?
4. Jakým způsobem můžeme charakterizovat fixní a variabilní náklady ve vztahu k aktivitám podniku?
5. Co je druhové třídění nákladů a z čeho vychází?
6. Jakým způsobem souvisí bod zvratu se ziskem a ztrátou?
7. Jaké jsou hlavní charakteristiky Baumolova modelu?
8. Jaké jsou hlavní charakteristiky Orrova a Millerova modelu?

Studijní literatura:

- MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.
- SOUKUPOVÁ, Jana. *Mikroekonomie*. 3. dopl. vyd. Praha: Management Press, 2002. ISBN 80-7261-061-9.
- SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.
- *Ukazatele aktivity* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-aktivity
- *Ukazatele likvidity* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-likvidity
- *Ukazatele rentability* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-rentability

- *Ukazatele tržní hodnoty* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-trzni-hodnoty
- *Ukazatele zadluženosti* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-zadluzenosti

Obsah:

- Kapitál
- Úvod do teorie podniku
- Náklady a jejich řízení
- Výrobní faktory a jejich klasifikace[1]
- Kombinace výrobních faktorů
- Spotřeba výrobních faktorů
    - Pojetí nákladů v účetnictví
    - Druhové třídění nákladů
    - Účelové třídění nákladů
    - Kalkulační členění nákladů
    - Náklady podle závislosti na změnách objemu výroby
    - Náklady podle funkcí lze dělit na: pořízení, skladování, výrobu, správu, odbyt
    - Náklady podle původu spotřebovaných vstupů
- Hospodářský výsledek a jeho sledování
- Výsledek podniku – výnosy a zisk/ztráta
    - Rozdělení zisku
    - Vypořádání ztráty
- Analýza bodu zvratu
- Podstata finanční analýzy
    - Ukazatele rentability
    - Ukazatele likvidity
    - Ukazatele zadluženosti
    - Ukazatele aktivity
    - Ukazatele tržní hodnoty
- Model řízení peněžních prostředků
    - I Baumolův model

[1] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

- II Millerův a Orrův model
- III Cash pooling

Kapitál

Kapitál v ekonomii může být chápán v různých podobách, a to jako[2]:

- kapitálové statky (fyzický kapitál), což jsou statky, které se nespotřebovávají ve výrobě (resp. se spotřebovávají postupně – opotřebovávají se);
- finanční kapitál, tedy peníze a tzv. finanční aktiva;
- lidský kapitál je vnímán jako zásoba znalostí a dovedností ztělesněných v pracovní síle ekonomiky.

Společným rysem těchto podob kapitálu je, že v budoucnu přinášejí ekonomickému subjektu (jednotlivci, firmě nebo státu), který na jeho získání vynaložil určité zdroje, nějaký další dodatečný příjem nebo užitek.[3]

Na rozhodování subjektu vstupujícího na trh kapitálu výrazně působí pohyb cenové hladiny. Každý subjekt vstupující na trh kapitálu, bude muset řešit nejméně dvě otázky[4]:

- jak velkou část příjmů použije k nákupu statků na svou spotřebu, tj. rozhodování o spotřebě v čase;
- kolik prostředků vynaloží k nákupu kapitálu, tj., investování.

Při spotřebním rozhodování může subjekt vynaložit získané finanční prostředky na nákup statků, které běžně spotřebovává, tzv. na současnou spotřebu. Úspory jsou ta část důchodu, kterou nepoužiji na nákup statků. Příjem spotřebitele se tedy skládá z[5]:

- spotřebních výdajů;
- úspor – jestliže ekonomické subjekty sníží dočasně svou spotřebu, očekávají, že takto realizované úspory v budoucnu použijí a zvýší tak svou budoucí spotřebu (dočasně nebo trvale).

Spotřební rozhodování tedy spočívá v určení, kolik peněz se vynaloží na spotřebu a kolik na úspory, přičemž na tato rozhodování má například vliv úroková míra a inflace. [6]

ÚVOD DO TEORIE PODNIKU

Současná filosofie respektuje, že ekonomické vědy jsou plně svébytné, dnes již zcela rovnocenné vědám přírodním a společenským. Podniková ekonomika jako součást věd ekonomických je samostatný vědní obor, který má v dnešním systému věd své výhradní a

[2] SOUKUPOVÁ, Jana. *Mikroekonomie*. 3. dopl. vyd. Praha: Management Press, 2002. ISBN 80-7261-061-9.
[3] Tamtéž
[4] Tamtéž
[5] Tamtéž
[6] Tamtéž

nezastupitelné místo; řadíme ji mezi vědy teoretické i praktické. Základním problémem ekonomické vědy je řešení trvalého rozporu mezi neomezenými potřebami a omezenými zdroji Podniková ekonomika = vědní disciplína zaměřená na jeden ze subjektů tržního hospodářství – podnik. Podnik působí v určitém okolí, uspokojuje určité potřeby a realizuje zisk. Podniková ekonomika = vědní disciplína zaměřená na jeden ze subjektů tržního hospodářství – podnik. Podnikání má 4 základní složky: základním motivem snaha o dosažení zisku; zisk se dociluje uspokojováním potřeb zákazníků; potřeby zákazníků uspokojuje podnikatel svými výrobky a službami prostřednictvím trhu → riziko; na počátku vkládá podnikatel do podniku kapitál[7]

Druhy trhů:

- Dokonalá konkurence
- Monopol
- Oligopol
- Monopolistická konkurence

NÁKLADY A JEJICH ŘÍZENÍ[8]

Výrobní faktory a jejich klasifikace[9]

- VF z národohospodářské teorie práce, půda, kapitál
- VF z podnikohospodářského pohledu

národohospodářská teorie - k uskutečnění výroby potřeba spojit tři výrobní faktory (půda, práce a kapitál), původní výrobní faktory – půda a práce, odvozený faktor – kapitál (v tomoto významu ekonomická teorie pod pojmem kapitál rozumí fyzický nikoli peněžní kapitál, tedy stroje nástroje, budovy, materiál apos.

Podniková ekonomika (podle Wöhe): podniková ekonomika členění VF modifikovalo a více konkretizovalo, podnikové výrobní faktory podle Wohe jsou:

1. dispozitivní práce (podnikové řízení)
2. výkonná práce
3. dlouhodobý hmotný majetek (pozemky, budovy, stroje, nástroje)

[7] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.
[8] Tamtéž
[9] Tamtéž

4. materiály (suroviny, pomocné a provozní látky)

I dispozitivní faktor[10]

Dispozitivní práce (management), výkonná práce (lidská práce, mzda, plat, další personální náklady, hrubá mzda (součet mzdy základní tj. úkolové, časové, prémiové; přesčasové tj. příplatky za noc, svátky,…příplatky za práci ve ztížených podmínkách a vedlejší mzdové náklady – zde mzdové spadají do jednicových nákladů či režijních nákladů, spojeno s pojmem produktivita práce (množství outputu na jednoho pracovníka

Management zajištuje řadu činností od plánování, vytváření organizace, rozdělování úkolů, běžného rozhodování, koordinace až po kontrolu plnění cílů a dílčích úkolů včetně dohledu (sem spadá i controlling a vnitřní audit)

II elementární výrobní faktory[11]

A výkonná práce

lidská energie a duševní schopnosti vynakládané pracovní silou člověkem při výrobě statků, způsobilost dané pracovní síly k výkonu činnosti závisí na tělesné kondici, nadání, věku, přirozených vlohách, stupni vzdělání a odborné výchově, praktických zkušenostech. Cenou práce jsou mzdy (u managementu obvykle hovoříme o platech a další personální či osobní náklady. Mzdové náklady jsou tvořeny hrubou mzdou, tedy součet mezd základní) časová, úkolová, prémiová) + přesčasové mzdy (jsou někdy součástí vedlejších mzdových nákladů) a vedlejší mzdové náklady. Z hlediska kalkulací = propočtu nákladů na kalkulační jednici, tedy pohledu jestli je příslušný náklad vstupující do příslušné jednice výkonu, či nikoli jsou náklady mzdové náklady jednicovými. Účinnost lidské práce je měřitelné jako produktivita práce tedy množství outputu výkonu na jednotlivce

B hmotný investiční majetek (pozemky, budovy aj.)

Do DHM, který byl dříve označován jako Investiční majetek zahrnujeme soubor VĚCNÝCH prostředků, které nejsou spotřebovávány v jednom výrobním cyklu (jako např. u materiálu) ale souží podniku delší dobu. U DHM rozlišujeme technologickou a ekonomickou životnost.

[10] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.
[11] Tamtéž

Ekonomická – dána schopností zajistit potřebnou hospodárnost, tedy schopností vyrábět statky s konkurenceschopnými náklady. Tyto prostředky postupem času ztrácí svou užitnou i tržní hodnotu a to nejen užíváním ale i technickým pokrokem. Vyjádřením postupného snižování hodnoty těchto prostředků jsou ODPISY. Jsou nákladem a jsou součástí ceny výrobků, které jsou těmito prostředky produkovány. Prodejem vyprodukovaných výrobků se část dopisů vrací do podniku a mají tak funkci nejen nákladovou, ale i střádací.

Technologická – dána způsobilostí plnit technický (výrobní) účel. Daňové odpisy a způsoby odepisování stanovuje zákon, další náklady s DIM spojené kalkulační úroky z vlastního kapitálu, pojištění, majetkové daně apod. výrobní hmotný majetek spojený s pojmem výrobní kapacita – potenciální schopnost výrobní jednotky=dílna stroj, linka podnik apod. produkovat statky.

C materiály (suroviny, pomocné a provozní látky aj.)

Materiály – pracovní předměty, ze kterých vzniká finální výrobek, suroviny (přírodní látky v původním stavu-železná ruda), základní materiál (částečně zpracovány a tvoří základní substanci výrobku (plechy, ocelové trubky), pomocné mat.(napomáhají ke vzniku, ale nejsou základní látkovou substancí = barvy lepidla) a provozní materiály, obaly, pojem obal a funkce obalu, pojem provozní látky (nevcházejí do výrobku, ale napomáhají jej vytvořit (mazadla, paliva) s materiály spojený princip hospodárnosti (max nej výsledky s min nejnižšími náklady)

Názory a členění se různí, Thomson a Formby uvádějí jako VF či jinak výrobní vstupy (půdu, suroviny – materiály, technologické znalosti – know how, práci, kapitál, podnikatelské=manažerské schopnosti. Ekonom Peter Drucker považuje za rozhodující vstupní faktor a výrobní faktor současnosti znalosti, jakožto hlavní zdroj tvorby hodnoty produktu následně považuje produktivitu a inovace, které jsou aplikací pracovních znalostí.

Kombinace výrobních faktorů[12]

Kdo zajišťuje spojení a kombinace VF? Dispozitivní faktor práce tedy management, ten účelně (co je účelnost) spojuje a kombinuje VF do efektivně fungující jednotky. Důležitá proporcionalita užití VF, která je dána přírodně technickými činiteli, cenou VF a náklady spojené s jejich fungováním ve výrobě. Účelně spojit a kombinovat výrobní faktory do

[12] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

efektivně fungující jednotky je úkolem dispozitivního faktoru, proporcionalita výrobních faktorů - dána přírodně technickými činiteli, cenou jednotlivých výrobních faktorů a náklady, které jsou s jejich fungováním ve výrobě spojeny

- rozlišení podniků podle převažujícího výrobního faktoru
  - investičně (kapitálově) náročné
  - pracovně náročné
  - materiálově náročné

Podle převažujícího VF rozlišujeme výrobu (podniky) investičně náročné (kapitálově=těžby, vysoký podíl odpisů), pracovně náročné (sklo, porcelán, optika, mzdové náklady výrazný podíl), materiálově náročné (potravinářství, chemický, dominují náklady na spotřebu materiálu) případně energeticky náročné (vysoký podíl nákladů na energii)=hledisko důležité pro management a jeho orientaci nákladově pro zajištění efektivnosti, protože převažující tvoří zdroje pro snižování nákladů)

Spotřeba výrobních faktorů[13]

Když máme zdroje, tak je spotřebováváme = náklad, Co je náklad = Peněžně vyjádřená spotřeba VF, tedy účelně a účelové vynaložené prostředky. **Náklady** (costs) lze vymezit jako ***účelové a účelné*** vynaložení prostředků a práce. **Náklady** – peněžně vyjádřená spotřeba VF účelně vynaložených na tvorbu výnosů (pojetí nákladů ve finančním účetnictví).

Důležité je určit jejich optimální strukturu a výši již před zahájením činnosti, protože v průběhu její realizace je spotřeba zdrojů již nezvratná. Finanční pojetí nákladů / Ekonomické pojetí nákladů – účetní počítají pouze skutečnou částku peněz vynaloženou (utracenou) za VF použité na výrobu daného výrobku daného množství. Když výrobce použije na tuto výrobu svůj kapitál, účetní nezahrne úrokové náklady, protože nebyly zaplaceny.

Ekonom naproti tomu bere v potaz oběť učiněnou výrobcem tím, že použil vlastní kapitál a do ekonomického pojetí nákladů zahrne úrok rovnající se částce úroků, kterou by výrobce obdržel v případě, že by svůj kapitál půjčil. (Dictionary of Business 1989) Ekonomické náklady slouží pro výpočet ekonomického zisku.

Náklady podniku vždy souvisí s výnosy podniku, určitého období, což zajišťuje tzv. časové rozlišení nákladů a výnosů. V této souvislosti máme pojmy náklady příštího období

[13] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

(výdaje na výrobky, které se budou vyrábět v příštím období) a výdaje příštího období (výrobky vyrobené v běžném, ale vyvolají náklady až v následujícím období).

Význam nákladů – jedna z klíčových kategorií, ovlivňuje tvorbu cen. Správné zjištění výše nákladů je předpokladem efektivního podnikání.

Dumping – cena výrobku nižší než jsou náklady, kde tzv. „sociální“ dumping – procento započítaných mzdových nákladů je výrazně nižší než u ostatních zemí. tzv. „ekologický“ dumping – surovinové náklady jsou často neúměrně nízké, často nejsou započteny všechny náklady na ekologii (odstranění ekologických havárií, preventivní opatření na ochranu životního prostředí, ..)

Pojetí nákladů v účetnictví[14]

Spojeno s pojmem časové rozlišení nákladů a výnosů

- náklady příštích období – uskutečněny výdaje na výrobky, které budou vyráběny v příštích obdobích
- výdaje příštích období – výrobky zhotoveny v běžném období, ale vyvolávají náklady i v příštích obdobích

Finanční účetnictví - informace za celý podnik jsou určeny především pro externí uživatele: daňové org., banky, je upraveno zákonem o účetnictví, dochází i k harmonizaci finančního účetnictví s EU a USA. Účetnictví eviduje aktiva, vlastní jmění, dluhy, výnosy, náklady a hospodářský výsledek Výstupy: Rozvaha, výkaz zisků a ztrát. Nákladové účetnictví - nemusí být podvojné, propojeno s kalkulacemi, zaměřeno buď na střediska, výkony nebo procesy - ABC. Může přerůst v manažerské účetnictví. Manažerské účetnictví - pro řízení podniku i jeho středisek, využívá údajů ostatních účetnictví, včetně statistiky apod. Někdy přerůstá v controlling.

Druhové třídění nákladů=výkaz Z/Z, výsledovky[15]

Výsledovka kombinuje dvojí třídění nákladů – podle činnosti – provozní, finanční a mimořádné náklady a podle nákladových druhů (spotřeba materiálu, osobní náklady, odpisy hmotného i nehmotného dlouhodobého majetku, finanční náklady)

- vychází z výrobních faktorů

[14] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.
[15] Tamtéž

- oblasti činnosti: provozní, finanční, mimořádné
- základní nákladové druhy: spotřeba materiálu, energie a externích služeb, osobní náklady, odpisy hmotného i nehmotného investičního majetku, finanční náklady
- je zaznamenáváno ve finančním účetnictví
- kalkulační nákladové druhy pro manažerské účely jelikož výše uváděné položky jsou položkami finančního účetnictví, ale pro manažerské účely (pro sestavování kalkulací, pro hodnocení výrobků pro rozhodování o nich) lze použít i jiných nákladových druhů – jako podnikatelská mzdy, úroky z vlastního kapitálu a jiné tzv, oportunitní náklady a tyto náklady jsou kalkulační nákladové druhy.

Účelové třídění nákladů=podle útvaru či výkonu[16]

Jedná se o třídění nákladů podle účelu jejich využití podle výkonu jimi zajištěného. ¨

Vnitropodnikové útvary = střediska

Střediska = místně vymezené části podniku (nákladová střediska)

- Náklady dle útvarů a výkonů
  - Sledování nákladů podle středisek a z tohoto pohledu člením účelové pojetí nákladů na jednicové náklady a náklady režijní.
  - Lze přímo připočítat určitému n.s. = jednicové (přímé) náklady = jednicové náklady střediska

= lehce nebo hospodárným způsobem zjistitelné, = vypočítáváme přímo na kalkulační jednici.

  - Nelze připočítat přímo, ale je třeba je rozdělit dle určitého klíče = režijní (nepřímé) náklady (materiálové, správní, odbytové) = se zjišťují pomocí zvolené rozvrhové základny, musí se na kalkulační jednici rozpočítávat pomocí kalkulační rozvrhové základny, = režijní náklady střediska (střediskové)

kalkulační členění nákladů =přímé a nepřímé[17]

[16] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

[17] Tamtéž

Náklady podle závislosti na změnách objemu výroby= fixní a variabilní[18]

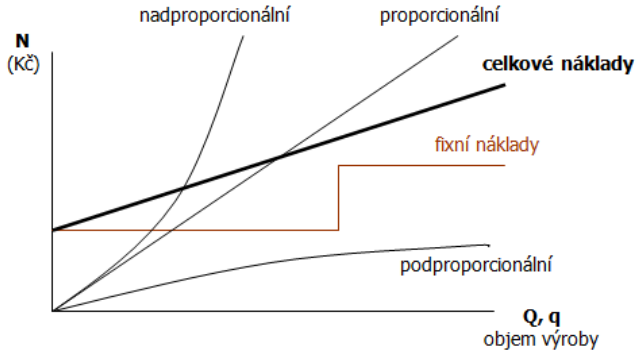

Obr. 1 Průběh nákladů[19]

Variabilní náklady se mění se změnami objemu výroby., např. jednicové mzdy, jednicový materiál, mění se proporcionálně, nadproporciálně nebo podproporcionálně

Fixní náklady zůstávají na stejné úrovni, změní se skokem při změně výrobní kapacity vztah nákladů a objemu produkce lze zachytit nákladovými funkcemi

$$N = F + (b \times q)$$

N – celkové náklady v Kč

q – objem výroby v naturálních jednotkách

b – variabilní náklady na 1 jednotku

F – fixní náklady

průměrné (jednotkové) náklady

$$Nj = F/q + b$$

Degrese nákladů – s rostoucím objemem výroby jednotkové náklady klesají Degrese nákladů = jednotkové náklady klesají, neboť se rozpadají do stále většího objemu výrobků (degrese fixních nákladů)

Zjišťování variability a fixnosti nákladů. – tedy Jak stanovit průběh nákladové funkce

- metoda logického třídění nákladů – třídění celkových nákladů na fixní a variabilní část podle jejich konkrétního chování
- regresní a korelační analýza – potřeba řada vstupních dat
- metoda dvou období – spočívá v řešení dvou lineárních funkcí sestavených z údajů dvou období

[18]SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

[19] Tamtéž

Zakreslení VN (nadproporcionální, podproporcionální, proporcionální) a FN (rozšiřování výroby v rámci neměnných fixních nákladů se snižují jednotkové náklady = účinností forma, racionalizace výroby snižující VN= úsporností forma hospodárnosti)

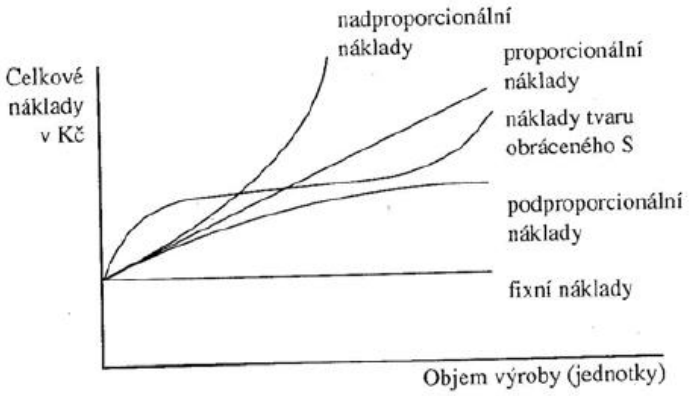

Obr. 4 – 2 Průběh celkových nákladů

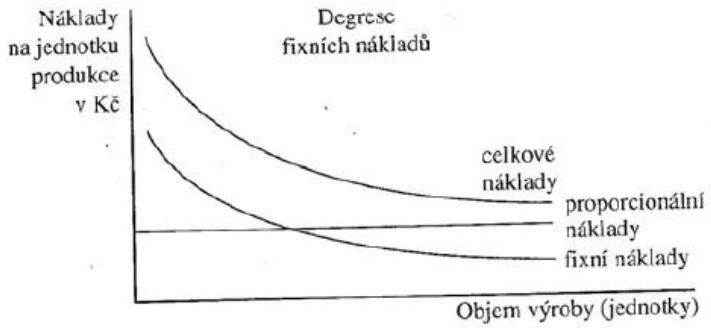

Obr. 4 – 3 Průběh jednotkových nákladů

Obr.2 Průběh nákladů celkových a jednotkových[20]

Náklady variabilní a fixní Kritériem odlišnosti je závislost na změnách objemu výroby. Část celkových nákladů se mění, nazýváme ji variabilní náklady - podle intenzity změny rozlišujeme:

- proporcionální náklady
- podproporcionální náklady
- nadproporcionální náklady

Do variabilních patří: tzv. přímé – jednicové, část režijních nákladů

[20] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

Náklady podle funkcí lze dělit na: pořízení, skladování, výrobu, správu, odbyt

Náklady podle původu spotřebovaných vstupů

Spotřebovávané vstupy mohou pocházet z okolí podniku (spotřebovaný materiál) tyto označujeme jako prvotní náklady, a nebo též externí náklady. Náklady druhotné neboli internáklady jsou náklady vznikající spotřebou vnitropodnikových výkonů (výroby nářadí pro vlastní potřebu), tyto náklad mají komplexní charakter. Toto členění je podstatné pro zúčtování nákladů mezi středisky a vychází z něj nákladové účetnictví a účetnictví manažerské.

Další kategorie nákladů[21]

- přírůstkové náklady – vyvolané přírůstkem objemu výroby zvláštní formou přírůstkových jsou marginální, ovšem v ekonomii jsou přírůstkové náklady brány jako ty, které se mění rozhodnutím manažerů.
- marginální náklady – mezní náklad přírůstek nákladů vyvolaný přírůstkem výroby, forma přírůstkových – přírůstek vyvolaný přírůstkem výroby o jednu jendotku

Maximálního zisku lze dosáhnout při objemu produkce, kdy marginální tržby se rovnají marginálním nákladům.

- utopené náklady – náklady nezávislé na daném rozhodnutí

Utopené náklady (sunk cost) nevyužívá část FIXNÍCH nákladů, která není ovlivněna manažerským rozhodnutím. (fixní - budovy, technologie - vlivem nepoužití – nevyužití,fixní náklady - svátky, víkendy - mají jistou hodnotu, můžu pronajímat budovy někomu jinému)

- relevantní náklady / irelevantní
- závislé / nezávislé náklady
- oportunitní (alternativní) náklady – hodnota, která musí být obětována, kdyžzdroje nejsou použity na nejlepší možnou alternativu
- explicitní/implicitní

Explicitní náklady mají formu peněžních výdajů, jsou dokladovány prvotními doklady (faktury, účе. doklady,…)Implicitní náklady nemají formu peněžních výdajů, obtížně vyčíslitelné, k měření se používá oportunitních nákladů, např. ušlá mzda podnikatele, úroky z vkladu apod.

- plánové, normové, skutečné náklad

SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

HOSPODÁŘSKÝ VÝSLEDEK A JEHO SLEDOVÁNÍ

Ekonomický a účetní zisk

Výsledek podniku – výnosy a zisk/ztráta[22]

výrobky nebo služby – výsledek činnosti podniku

výnosy podniku – peněžní ocenění souboru realizovaných výrobků a služeb za určité období

tržby – hlavní výnosy výrobního podniku za prodej výrobků a služeb

$$T = \Sigma pc \cdot q$$

T – tržby

q – objem prodejů výrobků

pc – ceny jednotlivých výrobků

Nabídkové a poptávkové funkce je vztah mezi nabídkou, poptávkou a cenami. Hospodářský výsledek je rozdíl mezi výnosy a náklady podniku. Zisku se dociluje uspokojováním potřeb zákazníků: potřeby zákazníků uspokojuje podnikatel svými výrobky a službami prostřednictvím trhu – riziko; na počátku vkládá podnikatel do podniku kapitál. Zisk je základním motivem podnikání je hlavní kritérium pro rozhodování; je zdroj pro samofinancování. Zisku je dosahováno, jsou-li výnosy vyšší než náklady.

Obecně:

ZISK = (výnosy - náklady) - zdanění

ZTRÁTA = výnosy nižší než náklady

Účetní zisk (z VZZ a účetnictví) x daňový zisk (vypočte se úpravou účetního zisku o části vyplývající z daňových zákonů) x ekonomický zisk (odečtení veškerých nákladů, slouží jako podklad pro podnikatelská rozhodnutí a je součástí EVA ukazatele). Provozní zisk – rozdíl provozních výnosů a provozních nákladů.

$$Z = T – N$$

[22] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

$$T = pq \qquad N = F + nq$$

$$Z = pq - (F + nq)$$

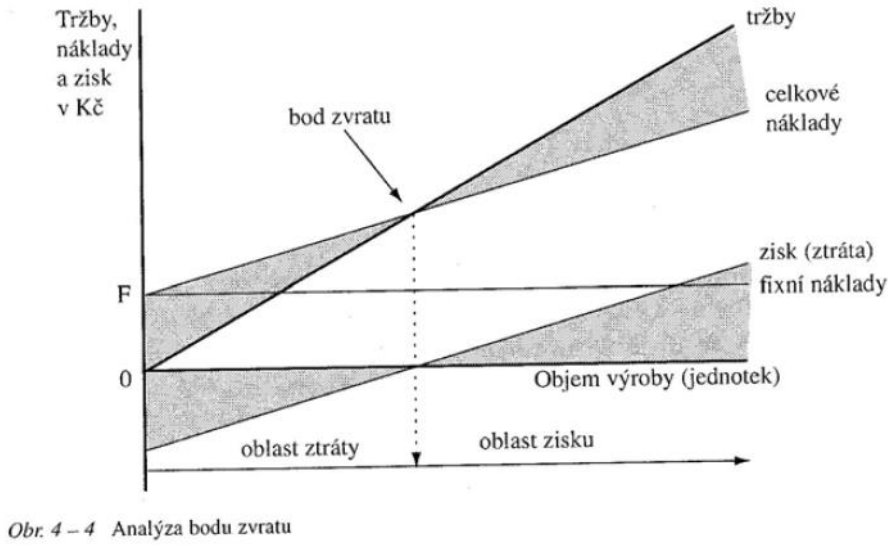

Obr.3 Průběh výnosové a nákladové funkce a znázornění bodu zvratu[23]

Rozdělení zisku[24]

Položky rozdělení zisku lze rozdělit do čtyř skupin:

1) povinný příděl do rezervního fondu (zákonného)

2) podíl na zisku tichého společníka z účasti na podnikání vyplácený na základě smlouvy o uzavření tichého společenství. K jejímu uzavření jménem společnosti je zapotřebí souhlas valné hromady, neboť rozdělení zisku spadá do její působnosti a uzavřením smlouvy se společenství zavazuje k použití zisku pro účely výplaty podílu na zisku tichého společníka.

3) položky uvedené ve stanovách společnosti, především pak přednostní dividendy, příděly do statutárních fondů, statutární příděl do zákonného rezervního fondu, podíly zaměstnanců na zisku. Společnost může do stanov začlenit i další položky např. zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů, atd.

4) ostatní použití zisku, kam patří:

- úhrada ztráty z minulých let,
- výplata kmenových dividend,
- výplata tantiém,

[23] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

[24] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

- další příděly do zákonného rezervního fondu,
- další příděly do statutárních fondů,
- příděly do ostatních fondů ze zisku,
- zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti.

O částku zisku, která nebyla použita k rozdělení, se zvyšuje **nerozdělený zisk minulých let**. O jeho použití může rozhodnout opět pouze valná hromada akcionářů v rámci procesu rozdělení zisku.

Vypořádání ztráty[25]

Vypořádání ztráty se může uskutečnit:

1) úhradou z nerozděleného zisku minulých let,
2) úhradou z rezervního fondu,
3) úhradou ze statutárního fondu ze zisku,
4) úhradou z ostatního fondu ze zisku,
5) převodem z kapitálových fondů,
6) snížením základního kapitálu společnosti,
7) předpisem ztráty společníkům (jen akcionářům, kteří s tím sami dobrovolně souhlasí),
8.) zvýšením neuhrazené ztráty z minulých let.

Statutární a ostatní fondy ze zisku[26]

Statutární fondy představují fondy, které jsou zvyšovány o příděl ze zisku minimálně v rozsahu uvedeném ve stanovách. Stanovy rovněž určují, k jakým účelům mohou být prostředky v těchto fondech použity. Zpravidla se jedná např. o sociální fond určený na výdaje spojené s péčí o zaměstnance, či o fond odměn používaný na výplatu podílu zaměstnanců na zisku. Společnost může vytvářet i ostatní fondy ze zisku, jež se od statutárních liší pouze tím, že ke schválení přídělů do těchto fondů postačuje prosté usnesení valné hromady a o jejich použití rozhoduje management společnosti samostatně.

[25] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.
[26] Tamtéž

Tantiémy a podíly zaměstnanců na zisku[27]

Tantiémy = představují podíly členů představenstva a členů dozorčí rady na zisku společnosti. Valná hromada může rozhodnout o výplatě těchto podílů bez ohledu na to, zda bude nebo nebude schválená výplata dividend. Splatnost tantiém, neurčují-li stanovy či rozhodnutí valné hromady jinak, činí tři měsíce ode dne rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku. Společnost se může rozhodnout vyplácet ze zisku i podíly na zisku svým zaměstnancům.

Zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti[28]

Zvýšením základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti se rozumí tzv. akciová dividenda spočívající ve vyplácení podílu na zisku v podobě nových kmenových akcií společnosti.

Technicky můžeme zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti (výplatu akciové dividendy) uskutečnit:

1) bezplatným rozdělením akcií mezi akcionáře podle poměru jmenovitých hodnot jejich akcií.

2) zvýšením jmenovité hodnoty dosavadních akcií.

3) splacením části emisního kurzu (tzv. kombinované zvýšení základního kapitálu). Společnost se může rozhodnout pro tuto variantu, jestliže:

   a) akcie jsou veřejně obchodovatelné a jejich kurz se na veřejném trhu v době konání valné hromady pohybuje pod úrovní jmenovité hodnoty

   b) tímto způsobem kryje část jmenovitých hodnot zaměstnaneckých akcií, která nepodléhají splacení.

4) vydáním prozatímních stvrzenek o vlastnictví určitého zlomku akcie – v okamžiku, kdy má akcionář dostatečný počet těchto stvrzenek, může je vyměnit za akcii.

Na zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti se účastní všechny akcie podle svých jmenovitých hodnot, a to včetně akcií vlastních a akcií v majetku ovládaných osob.

Postup při výpočtu povinného přídělu do zákonného rezervního fondu pro jiný než ziskový rok můžeme rozložit do 6 kroků:

1) vypočítáme minimální zůstatek rezervního fondu,

2) dopočítáme částku zbývající do výše minimálního zůstatku fondu oproti současnému stavu,

[27] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

[28] Tamtéž

3) vypočítáme výši povinného přídělu do zákonného rezervního fondu pro jiný než první ziskový rok bez ohledu na výši minimálního zůstatku fondu,

4) stanovíme výši minimálního přídělu do zákonného rezervního fondu,

5) stanovíme povinný příděl do zákonného rezervního fondu,

6) vypočítáme výši celkového povinného přídělu do zákonného rezervního fondu.

Analýza bodu zvratu, analýza nákladů, objemu a zisku bod zvratu [29]

Využití nákladových funkcí manažery k rozhodování:

- účinnostní forma hospodárnosti – rozšiřováním výroby v rámci neměnných fixních nákladů se snižují jednotkové náklady
- úspornostní forma hospodárnosti – racionalizací výroby dochází ke snižování jednotkových variabilních nákladů

Analýza bodu zvratu (využití nákladové funkce k řešení rozmanitých manažerských problémů)

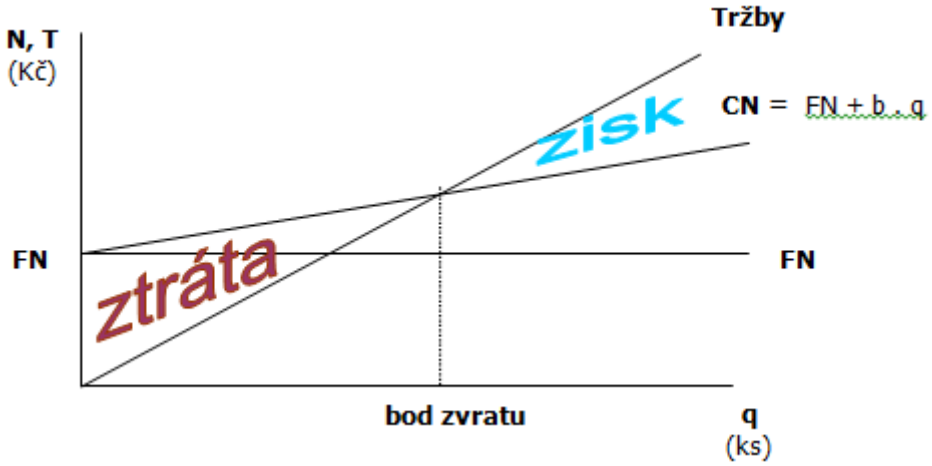

Obr.4 Bod zvratu

Funkce celkových nákladů CN je dána součtem celkových fixních nákladů a celkových variabilních nákladů, tedy jednicových variabilních nákladů vynásobených počtem jednotek.

Bod zvratu je graficky průsečíkem přímky tržeb / výnosů a přímky nákladů

$$q\ (BZ) = F/(jpc - jvn)$$

[29] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.

(p - b), kde p (jpc) je jednotkovou prodejní cenou a b (jnv) je příspěvek na úhradu fixních nákladů a zisku má-li podnik dosáhnout zisku, musí překročit bod zvratu

$$q\left(BZ + Z^{+}\right) = \frac{F + Z^{+}}{p - b}$$

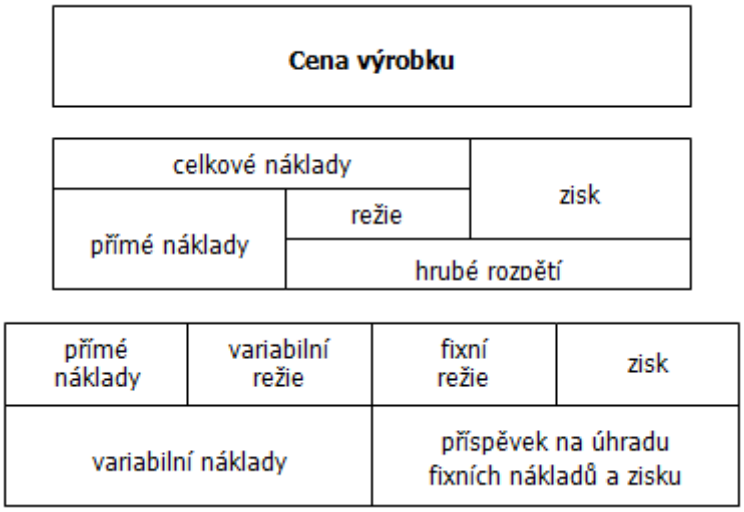

Bod zvratu s přiměřeným ziskem:

q = FN (+ event. zisk) / (p – b)

výpočet bodu zvratu můžeme řešit pro následující otázky:

- kolik musím vyrobit, abych realizoval zisk,
- minimální prodejní cena,
- max. variabilní náklady na 1 ks,
- maximální výše fixních nákladů,
- využití výrobních kapacit,
- efektivnost racionalizačních opatření.

Podstata finanční analýzy a práce finančního analytika

Představuje proces vyšetřování a vyvozování závěrů z výsledků finančního hospodaření minulých nebo budoucích období určité osoby včetně zjišťování jeho slabých a silných stránek, testování jednotlivých finančních parametrů a ověřování jejich skutečné vypovídací schopnosti.

Hlavní poslání finanční analýzy pro potřeby vedení podniku spočívá ve vytvoření systému varovných signálů o existenci nebo o možném vzniku určitých problémů v určité oblasti, např. v nákladovosti nebo ve vázanosti oběžných aktiv. [30]

Postup práce finančního analytika (interní × externí analytik):[31]

1. stanovení účelu finanční analýzy a provedení výběru vyšetřované osoby, popř. osob
2. příprava vstupních dat
3. základní šetření
4. specifické šetření
5. stanovení diagnózy a léčebného procesu

Finanční zpráva finančního analytika by měla obsahovat: popis diagnózy finančního zdraví analyzovaného podniku, stanovení silných a slabých stránek hospodaření, návrh léčebného procesu na nápravu zjištěných nedostatků[32]

Ukazatele rentability[33],[34]

Ukazatele rentability (anglicky Profitability Ratios) patří mezi poměrové ukazatele, bývají označovány také jako ukazatele návratnosti či výnosnosti. Tato skupina ukazatelů poměřuje zisk se zdroji. Smyslem ukazatelů rentability je vyhodnotit úspěšnost dosahování cílů organizace při zohlednění vložených prostředků. Ukazatele vycházejí ze základního vztahu:

Rentabilita = Zisk / Investovaný kapitál.

V praxi se nejčastěji používají následující ukazatele:[35]

- Rentabilita aktiv (ROA – Return on Assets)
- Rentabilita investovaného kapitálu (ROCE – Return on Capital Employed)
- Rentabilita tržeb (ROS – Return on Sales)
- Rentabilita vlastního kapitálu (ROE – Return on Equity)

[30] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.
[31] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.
[32] Tamtéž
[33] SYNEK, Miloslav. *Podniková ekonomika*. 3. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2002. Beckovy ekonomické učebnice. ISBN 80-7179-736-7.
[34] *Ukazatele rentability* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-rentability
[35] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

Tři základní druhy ukazatelů rentability: [36]

1) výnosnosti, popř. míry výnosnosti
2) ziskovosti, popř. míry zisku
3) peněžní rentability

DoPontův rozklad finančních ukazatelů.

Ukazatele likvidity[37]

I. Ukazatele likvidity (Liquidity Ratios)

Co jsou Ukazatele likvidity (Liquidity Ratios)

Ukazatele likvidity stanovují likviditu podniku. Stanovuje míru schopnosti podniku uhradit své závazky.

Poměr mezi splatnými závazky podniku (pasiva) a výší likvidních aktiv se nazývá likvidita podniku. Stanovuje míru schopnosti podniku uhradit své závazky.

Likviditu podniku vyjadřují poměrové **ukazatele likvidity** vycházející z rozvahy a výkazu zisků a ztrát (**výsledovky**):

- Běžná likvidita (CR - Current Ratio)
- Pohotová likvidita (QAR - Quit Asset Ratio)
- Okamžitá likvidita (CPR - Cash Position Ratio)

Nedostatkem tří ukazatelů likvidity je skutečnost, že jsou odvozovány z údajů rozvahy sestavené vždy k určitému datu a mají proto statický charakter. Proto se často používá ukazatel odvozený z tokové veličiny cash-flow udávaný jako poměr cash-flow z provozní činnosti k průměrnému stavu **krátkodobých závazků**. Pro finančně zdravou firmu se uvádí jako optimální poměr 40% a větší.

Likvidita podniku je předpokladem finanční stability (rovnováhy) podniku. Je-li podnik trvale nelikvidní, podnik se nachází v platební neschopnosti (insolvenci). Na druhou stranu, příliš vysoká likvidita snižuje výnosnost podniku (volné peněžní prostředky nepřináší výnosy). Výnosy zvyšují především nové stroje, technologie, nové materiály. Management podniku musí proto usilovat o optimální likviditu a současně o co nejvyšší rentabilitu.

[36] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

[37] *Ukazatele likvidity* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-likvidity

Ukazatele zadluženosti[38]

Ukazatele zadluženosti (Debt Ratios) patří mezi poměrové ukazatele, bývají označovány také jako ukazatele dlouhodobé finanční stability. Tato skupina ukazatelů měří, jak podnik využívá k financování cizí zdroje a jak je schopný hradit své závazky. Jsou ovlivňovány čtyřmi základními faktory: rizikem, daněmi, typem aktiv a stupněm finanční volnosti podniku.

Ukazatele zadluženosti můžeme rozdělit na dvě skupiny:

- **Ukazatele rozvahové** - jsou sestavovány z položek rozvahy
    - Ukazatel věřitelského rizika (Total Debt to Total Assets)
    - Poměr vlastního kapitálu a celkových aktiv
    - Finanční páka
    - Poměr kapitálu věřitelů a kapitálu akcionářů (Debt to Equity Ratio)
- **Ukazatele míry finančního krytí** - jsou sestavovány z položek výkazu zisku a ztrát
    - Ukazatel úrokového krytí (TIE - Times Interest Earned Ratio)
    - Míra krytí dluhového břemene

Ukazatele aktivity[39]

Ukazateli aktivity (Activity Ratios) sledujeme schopnost podniku využívat majetek (tedy aktiva) – jak podnik využívá jednotlivé podnikové části, zda disponuje relativně rozsáhlými nevyužívanými kapacitami, zda má podnik dostatek produktivních aktiv. Jedná se o kombinované ukazatele, které poměřují položky rozvahy (majetek) a výkazu zisků a ztrát (tržby).

Zrychlování obratu majetku je pozitivní trend, protože znamená pro podniky vyšší tržby. Přehnané zrychlování obratu však může ohrozit plynulost výroby i prodeje.

Ukazatele měří vázanost kapitálu v jednotlivých formách majetku dvojím typem vztahu:

- kolikrát se za dané období majetek obrátí: Rychlost obratu za období = Tržby (náklady) za období / Stav (průměrný stav) položky aktiv
- jak dlouho je majetek vázán v dané formě: Doba obratu = Stav (průměrný stav) položky aktiv / Denní tržby (náklady)

V praxi se nejčastěji používají následující ukazatele:

- Doba obratu zásob (Inventory Turnover)

---

[38] *Ukazatele zadluženosti* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-zadluzenosti

[39] *Ukazatele aktivity* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-aktivity

- Doba splatnosti krátkodobých závazků (Creditors Payment Period)
- Doba splatnosti pohledávek (Average Collection Period)
- Obchodní deficit
- Obrat aktiv (Total Assets Turnover Ratio)
- Obrat dlouhodobého majetku (Fixed Assets Turnover)
- Obrat zásob (Inventory Turnover Ratio)

Ukazatele tržní hodnoty[40]

Ukazatele tržní hodnoty – ukazatele kapitálového trhu (Market Value Ratios) vyjadřují, jak trh hodnotí minulou činnost podniku a budoucí výhled. Důležité jsou především pro současné a budoucí investory a ukazuje jim, jakou návratnost (prostřednictvím dividend nebo růstem ceny akcií) mohou očekávat od vložených prostředků. Do ukazatelů se promítají různé stránky hospodaření podniku (rentabilita, likvidita, finanční stabilita, aktivita). Počítají se pouze pro podniky s veřejně obchodovatelnými cennými papíry.[41]

V praxi se nejčastěji používají následující ukazatele:

- Aktivační poměr (Plowback Ratio)
- Čistý zisk na akcii (EPS - Earnings Per Share)
- Dividendové krytí (Dividend Cover)
- Dividendový výnos (Dividend Yield)
- PEG poměr (Price to Earnings to Growth Ratio)
- Poměr ceny a tržeb na akcii (P/S - Price to Sales Ratio)
- Poměr tržní ceny akcie a její účetní hodnoty (P/B - Price Book Value, M/B - Market to Book Ratio)
- Poměr tržní ceny akcie k zisku na akcii (P/E - Price Earnings Ratio)
- Trvale udržitelné tempo růstu (Sustainable Growth Rate)
- Účetní hodnota akcie (BV – Book Value, Share)
- Výplatní poměr (Payout Ratio)[42]

Model řízení peněžních prostředků[43]

---

[40] *Ukazatele tržní hodnoty* [online]. *Managementmania* [Citace: 17. 06. 2020]. Dostupné na: https://managementmania.com/cs/ukazatele-trzni-hodnoty
[41] Tamtéž
[42] Tamtéž
[43] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

Modely řízení peněžních prostředků slouží ke stanovení optimální výše peněžních prostředků. Společný předpoklad těchto modelů tvoří situace, v níž podnik drží jednak neúročené peněžní prostředky a jednak likvidní aktiva (obvykle pokladniční poukázky) nesoucí úrok. Podnik potřebuje peněžní prostředky k zajištění běžného provozu k úhradě svých závazků, avšak peněžní prostředky přináší buď žádný, nebo jen malý výnos v podobě bankovních úroků. Držba peněžních prostředků je proto spojená se ztrátou výnosů v podobě nákladů obětovaných příležitostí. Držba pokladničních poukázek přináší vyšší výnosy, avšak kdybychom je chtěli každý den prodávat za účelem zajištění prostředků k úhradě závazků, náklady spojené s jejich prodejem by byly neúnosně vysoké. Modely řízení peněžních prostředků řeší problém, jak často a v jakém objemu mají být prodávány popř. nakupovány pokladniční poukázky či jiné obdobné aktivum.

I Baumolův model[44]

Je jedním z nejstarších modelů řízení peněžních prostředků, - vychází z optimalizační metody řízení materiálu, cílem modelu spočívá v minimalizaci nákladů přímo a nepřímo závislých na výši peněžních prostředků. Nepřímo závislé náklady tvoří transakční náklady spojené s prodejem pokladničních poukázek a místo optimální výše jedné dodávky materiálu se zvažuje optimální výše jednoho prodeje pokladničních poukázek, při které budou celkové náklady spojené s pořízením a s držbou peněžních poukázek minimální.

Využití Baumolova modelu je závislé na splnění předpokladů tohoto modelu. Z porovnání s předpoklady optimalizačního modelu materiálu se jeví hned několik předpokladů jako problematických. Za prvé, zatímco lineární spotřebu materiálu lze reálně očekávat, lineární spotřebu peněžních prostředků, neboli konstantní denní peněžní výdaje téměř u jakéhokoli podniku vysoce nepravděpodobné, neboť ne všechny výdaje se pravidelně opakují. Tvrdost předpokladu nulového počátečního a konečného stavu peněžních prostředků, stejně jako předpokladu realizace prodeje pokladničních poukázek v okamžiku vyčerpání peněžních prostředků, lze zmírnit zavedením pojistné peněžní rezervy.

Baumolův model je tedy zcela nepoužitelný pro běžný podnik. Abychom mohli tento model v praxi aplikovat, museli bychom si představit např. nadaci, která získá vždy prostředky na celý rok k jednomu datu a tyto prostředky následně využívá pro výplatu pravidelných měsíčních rent např. válečným veteránům.

[44] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.

II Millerův a Orrův model[45]

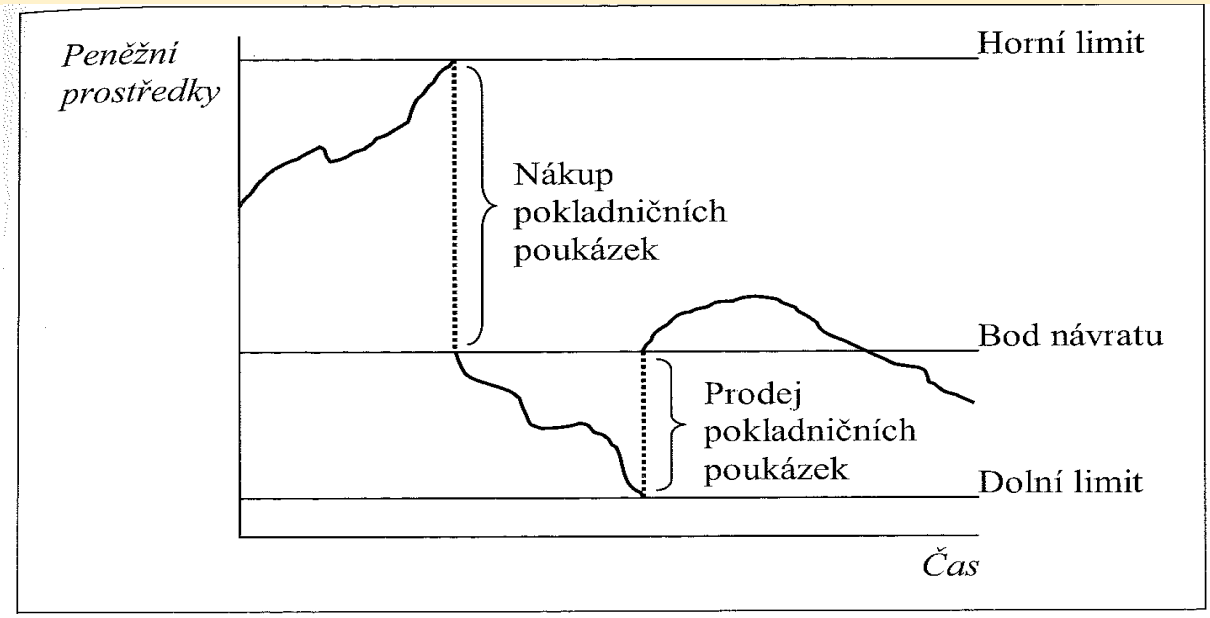

Obr. 5: Millerův a Orrův model[46]

Millerův a Orrův model stanovuje dolní limit, horní limit a bod návratu, přičemž platí:

- dosáhne-li výše peněžních prostředků horního limitu, potom podnik má příliš mnoho peněžních prostředků, které mu přinášejí příliš nízké nebo žádné výnosy, a proto bude nakupovat pokladniční poukázky (výnosnější aktivum), a to v takové výši, aby stav peněžních prostředků klesl na bod návratu
- dosáhne-li výše peněžních prostředků dolního limitu, potom podnik potřebuje obnovit stav peněžních prostředků za účelem úhrady svých závazků, a proto bude prodávat pokladniční poukázky, a to v takové výši, aby stav peněžních prostředků vzrostl na bod zvratu.

III Cash pooling[47]

Jedná se o finanční nástroj, který sdružuje peněžní prostředky z více účtů a pracuje s nimi jako s jediným účtem. Jeden z účtů je vždy stanoven jako centrální (hlavní) a ostatní účty jako účty ostatní (vedlejší). Všechny účty mohou vykazovat jak kladný zůstatek, tak v případě souhlasu banky i záporný zůstatek. Hlavní účet, tj. účet, přes který se provádí vypořádání banky s holdingem, má vymezenou kreditní a debetní úrokovou sazbu vůči bance, zatímco ostatní účty mají svoji kreditní a debetní úrokovou sazbu vymezenou proti hlavnímu účtu.

[45] Tamtéž
[46] MAREK, Petr. *Studijní průvodce financemi podniku*. Praha: Ekopress, 2006. ISBN 80-86119-37-8.
[47] Tamtéž

Cash pooling může probíhat buď jako fiktivní nebo jako reálný:

- V případě fiktivního cash poolingu se zůstatky na hlavním účtu i na ostatních účtech na konci dne nemění. Banka na konci dne provádí pouze fiktivní součet těchto závazků, který úročí odpovídající úrokovou sazbou, a následně provede pouze fiktivní vypořádání vůči hlavnímu účtu. Až na konci stanoveného vypořádacího období se provede reálné vypořádání úroků mezi bankou a hlavním účtem a současně mezi hlavím účtem a ostatními účty.
- V případě reálného cash poolingu se na konci dne kladný zůstatek ostatních účtů převádí na účet hlavní a záporný zůstatek ostatních účtů se vyrovnává převodem z účtu hlavního.
- Sdružení peněžních prostředků na jeden účet v rámci cash poolingu umožňuje vyrovnávat lépe přebytky a nedostatky peněžních prostředků především v rámci holdingu, a tak na jedné straně snížit úrokové náklady nebo zvýšit úrokové výnosy. V důsledku toho lze daleko lépe plánovat denní peněžní toky, a tím i efektivněji využívat finanční zdroje.